

νωσι διὰ χριστιανικῆς ὑπομονῆς καὶ ἐπιμονῆς! Δυστυχῶς ὅμως οἱ ἄνθρωποι ἐπηρεάζονται μᾶλλον ὑπὸ τῶν προσκαίρων συμφερόντων καὶ τῆς διαβατικῆς φήμης καὶ διὰ τοῦτο ταῦτα ἐπιζητοῦσι καὶ διὰ ταῦτα ἀγωνίζονται.

ANEX ΧΕΙΡΩΝ.

Ἵπῃρξαν ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι κατάρθωσαν νὰ γράφωσι, νὰ πλέκωσιν, ἔτι δὲ καὶ νὰ ζωγραφῶσι μὲ τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν· ἀλλ' οὐδεὶς ἐφαντάσθη ποτὲ, ὅτι χωρὶς χεῖρας ἤθελε δυνήθῃ νὰ γείνη μουσικὸς ἄριστος καὶ μάστις εἰς βιολίον. Καὶ ὅμως τοιοῦτό τι συμβαίνει. Ἑρμάννος ὁ Ὑνθανος, υἱὸς πτωχῆ τινος χωρικοῦ διδασκαλοῦ, πλησίον τῆς Ἑλβίγγης, ἐν Γερμανίᾳ, ἐκτελεῖ μὲ τοὺς πόδας ὅτι ὀλίγοι δύνανται νὰ ἐκτελέσωσι διὰ τῶν χειρῶν. Τὸ βιολίον τίθεται ἐπὶ εἰδους τινὸς στηρίγματος, τὸ ἵπουν ὁ ἴδιος Ὑνθανος ἐπενόησεν, ὃ δὲ νέος μουσικὸς καθίεται ἐπὶ κοινῷ καθίσματος ἔμπροσθεν τούτου. Ἐν τῷ τοξάριον κρατεῖται μὲ χάριν δ' αὐτοῦ πρώτου καὶ δευτέρου δακτύλου τοῦ ἀριστεροῦ ποδός, οἱ δὲ δάκτυλοι τοῦ δεξιοῦ πατοῦν τὰς χορδὰς τοῦ βιολίου.

Διὰ τοῦ τρόπου τούτου θαυμασιώτατα ἐκτελοῦνται πολλὰ τεμάχια ἀρίστων μουσικοσυνθετῶν, τινὰ τῶν ὁποίων ἀπαιτοῦσι ταχύτητα μεγίστην καὶ ἐκτελοῦνται μὲ μεγάλην χάριν καὶ αἰσθηματικότητα. Ἐπειδὴ δὲ ὁ νέος οὗτος εἶναι μόλις εἰκοσιν ἐτῶν ἡλικίας, καὶ πρὸ τριῶν ἐτῶν μόλις ἤρχισε νὰ μανθάνῃ τὸ βιολίον, δύ-

νεται νὰ θεωρηθῇ ὡς μεγαλοφυῆς νέος. •Ἄλλ' ὁ πτωχὸς ἄχειρ», ἠκούσαμεν νέαν τινὰ λέγουσαν περὶ αὐτοῦ, «θὰ παρέχῃ θλιθερὸν καὶ ἀηδὲς θέαμα, — θέαμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου οὐδέποτε θὰ ἡδυνάμην νὰ προσηλώσω τὰ βλέμματά μου.»

Ὅχι, ἡ νέα ἐκεῖνη ἔχει καθ' ὅλα ἄδικον. Οἱ ἄνθρωποι εἶναι πολλὸ δυνατόν νὰ τρέμωσιν ὅταν σχοινοβάτης τις περιπατῇ ἐπὶ σχοινοῦ πολλὸ ὑψηλὰ τεντωμένου· εἶναι πολλὸ δυνατόν νὰ φρικιώσιν ὅταν θηριοτρόφος εἰσέρχεται εἰς κλωθὴν ἀγρίου θηρίου, κτυπᾷ αὐτὸ μὲ τὴν μαστίγα, καὶ, ἀφοῦ τὸ θυμώσῃ, εἰσάγῃ τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ σῶμα τοῦ ζώου· εἶναι πολλὸ δυνατόν νὰ αἰσθάνηται τις φόβον, βλέπων θηριομάχους, σχοινοβάτας καὶ τὰ τοιαῦτα· τὸν νέον μας μουσικὸν ὅμως, μὲ τὸ ὥραϊον καὶ θελκτικὸν τὸ πρόσωπον, καὶ μὲ τοὺς δεικνύοντας πολλὴν εὐφυιαν ὀφθαλμοὺς, εἶναι ἀδόκιμον βλέπων τις νὰ αἰσθανθῇ αἰσθημα ἀηδίας, ἢ ἄλλο τι δυσάρεστον πάθημα· ἀπ' ἐναντίας, ἡμεῖς κατελήφθημεν ὑπὸ σκέψεως θεωροῦντες τὰς θαυμαστὰς δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι κρύπτονται εἰς τὸν ἄνθρωπον, περὶ τῶν ὁποίων ὁ ἴδιος οὐδεμίαν ἔχει ἰδέαν ἑωσὺ ἢ ἀνάγκη ὠθήσῃ αὐτὸν νὰ τὰς ἐκζητήσῃ, νὰ τὰς ἐξυπνήσῃ καὶ νὰ τὰς καλλιεργήσῃ. Τοῦτο γεννᾷ ἐν ἡμῖν στοχασμοὺς παρηγορητικοὺς δι' ὅλα τὰ τῆς ζωῆς βάσανα, καὶ δεικνύει εἰς ἡμᾶς, πῶς μέγα τι ἀτόχημα δύναται διὰ τοῦ θάρρους, τῆς δυνάμεως καὶ τῆς καρτερίας νὰ μεταστραφῇ εἰς εὐλογίαν, καὶ φαινόμενόν τι ἀτόχημα νὰ μεταποιηθῇ εἰς τύχην λαμπράν.

Ὁ Ἑρμάννος Ὑνθανος δὲν ἔχει ἀνάγκην οἴκτου· εἶναι νέος καθ' ὅλα εὐχαριστημένος. Εἶναι μακάριος σκεπτόμενος ὅτι ἐβοήθησεν ἑαυτὸν, καὶ ὅτι ἐνίκησε κατὰ κράτος τὴν φαινομένην ἀνικανότητά, τὴν ὁποίαν γεννώμενος ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ εἰς τὸν κόσμον. Δὲν αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην βραχιόνων, ἐπειδὴ οὐδέποτε ἔσχε τοιούτους. Τὰ σκέλη αὐτοῦ τᾷ χρησιμεύουσιν ὡς βραχιόνες, οἱ πόδες ὡς χεῖρες, οἱ δάκτυλοι τῶν ποδῶν ἀντὶ δακτύλων χειρῶν. Δύναται νὰ νίκηται, νὰ ἐνδύηται, νὰ κτενίσῃ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του, καὶ νὰ λαμβάνῃ τὴν τροφὴν αὐτοῦ μὲ τοὺς πόδας του. Ὁ νέος οὗτος περιέρχεται τὴν γῆν ἐκτελὼν μουσικὰς συμφωνίας. Ἐλπίζομεν δὲ ὅτι δύναται νὰ εὐτυχίσῃ, διότι τακτικῶς πέμπει τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα κερδαίνει πρὸς τοὺς πτωχοὺς ἀλλ' ἐναρέτους γονεῖς του εἰς τὴν πατρίδα του.

ΔΩΡΟΝ ΑΠΙΣΤΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΙΟΝ ΑΥΤΟΥ.

Ὅτε ὁ υἱὸς ἱατροῦ τινος ἀπίστου ἡτοίμαζετο ν' ἀφῇ τὴν πατρικὴν οἰκίαν, καὶ νὰ μεταβῇ εἰς ἄλλην πόλιν διὰ νὰ σπουδάσῃ, ὁ πατήρ αὐτοῦ ἡγόρασε δι'